

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.10.2016, sp. zn. 11 Tdo 268/2016, ECLI:CZ:NS:2016:11.TDO.268.2016.1

Číslo: 52/2017

Právní věta: Pro naplnění zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty zločinu výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku se nevyžaduje, aby čin spáchaný ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech byl trestně postižitelný podle právních řádů všech dotčených států, v nichž organizovaná skupina působila. Postačí, pokud byla ve vztahu k takto spáchanému trestnému činu založena působnost trestních zákonů České republiky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.10.2016

Spisová značka: 11 Tdo 268/2016

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Organizovaná skupina, Výroba a jiné nakládání s látkami s hormonálním účinkem

Předpisy: § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných L. L. a Ing. J. P. proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, pod sp. zn. 29 T 6/2012.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 29 T 6/2012, byli obvinění L. L., Ing. J. P. a Š. L. uznáni vinnými zvláště závažným zločinem výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za to byl obviněný L. L. odsouzen podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, dále k peněžitému trestu a k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Obviněný Ing. J. P. byl citovaným rozsudkem odsouzen podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a dále k peněžitému trestu. Obviněný Š. L. byl podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obvinění L. L., Ing. J. P. a Š. L. dopustili trestné činnosti tím, že „v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2010 do jarních měsíců roku 2011 v B., na území Slovenské republiky, v prostorách kanceláře, kterou L. L. pronajal na ulici B., L. L. v součinnosti se slovenským státním příslušníkem J. R. a dalšími, blíže neustanovenými osobami, za účelem jejich následné placené distribuce odběratelům na území České republiky, nashromáždil větší množství látek s anabolickým a hormonálním účinkem, jako například přípravky Testosteron Depo obsahující účinnou látku testosteron enantát, Bolde 250 s účinnou látkou boldenon undecylenát, Test-Prop100 s účinnou látkou testosteron propionát, Trenbol 100 s účinnou látkou trenbolon acetát, Fluoxymesterone s účinnou látkou fluoxymesteron, Methandienone s účinnou látkou methandienon, Testosterone Enantate Injection USP s účinnou látkou testosteron enantát, Androlic Tablets s účinnou látkou oxymetolon, a řadu dalších, společně s Ing. J. P. a Š. L. se pak podílel i na další manipulaci s těmito látkami, kdy na základě jeho instrukcí a informací o počtu, druhu přípravků a osobách odběratelů všichni tři připravovali balíčky s těmito preparáty, které záměrně opatrovali nepravdivými informacemi o odesílateli a věcně správnými údaji o odběrateli, tyto balíčky pak předávali J. R., případně i dalším, blíže neustanoveným osobám, které pak zajistily jejich distribuci na území České republiky prostřednictvím slovenské a české pošty, jmenovitě bylo zjištěno, že takto byly balíčky odeslány

- P. V. - zásilka obsahující mimo jiného 1 ks originálního balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon undecylenát, 1 ks originálního balení přípravku Oxymetholone s účinnou látkou oxymetolon a 3 ks originálního balení přípravku Stanozolol s účinnou látkou stanozolol,
- D. Č. - zásilka obsahující mimo jiného 1 ks originálního balení přípravku Nandrolone decanoate injection s účinnou látkou nandrolon decanoát,
- I. Z. - zásilka obsahující 2 ks originálního balení přípravku Testosterone enanthate injection s účinnou látkou testosteron enantát a 2 ks originálního balení přípravku Clenbutelol Hydrochloride obsahující účinnou látku klenbutelol hydrochlorid,
- P. S. - zásilka obsahující 3 ks originálního balení přípravku Clenbutelol Hydrochloride obsahující účinnou látku klenbutelol hydrochlorid,

adresátům však doručeny nebyly, když na území České republiky byly dne 3. 5. 2011 zadrženy na základě příkazu vydaného státním zástupcem Krajského státního zastupitelství Ostrava - pobočka v Olomouci a otevřeny se souhlasem soudce Okresního soudu v Olomouci, v uvedeném období pak ještě ve větším, přesně nezjištěném počtu případů, byly popsáním způsobem ze Slovenské republiky i dalším odběratelům na území České republiky úspěšně prodávány a doručovány i jiné zásilky s preparáty s anabolickým a hormonálním účinkem, které L. L., Ing. J. P. a Š. L. v B. za popsanych podmínek připravili, za účelem zdárné realizace této distribuce látek s anabolickým a hormonálním účinkem Š. L. a Ing. J. P. v uvedeném období L. L., který měl zadržený řidičský průkaz, v přesně nezjištěném počtu případů také převezli osobními automobily z České republiky do B. (Slovenská republika) a zpět, Ing. J. P. navíc na základě požadavků L. L. zřídil dne 23. 4. 2010 na území České republiky, konkrétně na poště v B., na M. nám., P. O. Box, který byl na základě uzavřené smlouvy oprávněn užívat nejméně do 1. 2. 2011, a poté, co tuto schránku zrušil, zřídil nový P. O. Box na území Slovenské republiky v B., kdy smyslem takového konání bylo vytvořit místo pro příjem objednávek od zájemců o látky s anabolickými a hormonálními účinky a následných plateb za provedené dodávky, přičemž oba tyto P. O. Boxy v pravidelných intervalech kontrolovali a vybírali buď L. L., nebo J. P.; ve všech popsanych případech přitom byly baleny a na území České republiky zasilány přípravky, které obsahovaly účinné látky, jež jsou v příloze č. 1 nařízení vlády č. 454/2009 Sb. uvedeny jako androgenní anabolické steroidy, resp. jako ostatní anabolické látky, všichni obžalovaní věděli, že na území Slovenské republiky jsou kompletována balení přípravků s anabolickým a hormonálním účinkem za účelem jejich další, placené distribuce odběratelům na

území České republiky, všichni obžalovaní též věděli, že tyto preparáty nejsou na území České republiky zasílány proto, aby oprávněnými osobami byly použity k terapeutickým účelům při dodržení všech diagnostických a dalších pravidel léčení, ale za jiným účelem, a věděli také to, že ani jeden z nich nedisponuje povolením k dovozu, případně další distribuci takových přípravků na území České republiky, současně všichni věděli, že jejich jednání není izolovaným dějem, ale že popsány vlastními aktivitami participují na činnosti sdružení více osob, kde každý jedinec zpravidla plnil tytéž určité úkoly, které na sebe vzájemně navazovaly, a to nikoli nahodile, ale plánovaně a koordinovaně, L. L. sám pak s látkami s anabolickým a hormonálním účinkem obchodoval i v jiných případech, konkrétně dne 24. 11. 2010 kolem 9:00 hod. ve V. M. na H. ul., na parkovišti u čerpací stanice Shell s policejním orgánem vystupujícím v rámci předstíraného převodu ve smyslu § 158c tr. ř. pod smyšleným jménem J. H. se dohodl na dodání látek s anabolickým a hormonálním účinkem, kdy tyto preparáty, konkrétně balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon, dva kusy balení přípravku Oxandrolone Tablets s účinnou látkou oxanandrolon, balení přípravku Stanazolol Tablets s účinnou látkou stanazolol a balení přípravku Trenbol s účinnou látkou trenbolon acetát, na základě uzavřené dohody doručil policejnímu orgánu dne 7. 12. 2010 z B. prostřednictvím slovenské a české pošty do P. O. Boxu zřízeným policejním orgánem na jméno J. H. na poště v P. v D. ul. a dne 9. 12. 2010 pak od policejního orgánu v souvislosti s touto dodávkou v O., v OC G., v kavárně E., převzal částku ve výši 10 000 Kč jako platbu za tyto preparáty, a dne 16. 12. 2010 v době kolem 15:00 hod. v P. na K. ul. v místní nemocnici, v lůžkové části, na pokoji, po předchozí telefonické dohodě, policejnímu orgánu vystupujícímu v rámci předstíraného převodu ve smyslu § 158c tr. ř. pod smyšleným jménem J. H. za částku 10 000 Kč předal balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon, 2 balení přípravku Oxandrolone Tablets s účinnou látkou oxanandrolon, balení přípravku Stanazolol Tablets s účinnou látkou stanazolol a balení přípravku Trenbol s účinnou látkou trenbolon acetát; rovněž v těchto dvou případech prodal přípravky, které obsahovaly účinné látky, jež jsou příloze č. 1 nařízení vlády č. 454/2009 Sb. uvedeny jako androgenní anabolické steroidy, resp. jako ostatní anabolické látky, věděl, že prodává látky s anabolickým a hormonálním účinkem, věděl, že tyto preparáty neprodává proto, aby oprávněnou osobou byly použity k terapeutickým účelům při dodržení všech diagnostických a dalších pravidel léčení, ale za jiným účelem, a současně věděl také to, že nedisponuje povolením k dovozu a distribuci takových přípravků na území České republiky.

3. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 29 T 6/2012, napadli všichni obvinění odvoláními směřujícími proti všem výrokům rozhodnutí. Vrchní soud v Olomouci tato odvolání projednal a rozsudkem ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, částečně zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek, a to v celém rozsahu ohledně obviněného Š. L. v důsledku chybné identifikace jeho osoby. Toto formální pochybení, které bylo shledáno jako jediná vada rozhodnutí soudu prvního stupně, poté odvolací soud sám odstranil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve vztahu k tomuto obviněnému nově rozhodl o jeho vině a trestu shodným způsobem s rozsudkem soudu prvního stupně. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen. Odvolání obviněných L. L. a Ing. J. P. byla podle § 256 tr. ř. zamítnuta jako nedůvodná.

II.

Dovolání a vyjádření k nim

4. Proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, podali obvinění L. L. a Ing. J. P. dovolání.

5. Obviněný L. L. prostřednictvím advokáta JUDr. V. R. opřel své dovolání o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť má za to, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí.

6. V podaném dovolání obviněný nejdřív podrobně vylíčil dosavadní průběh trestního řízení a poté namítl, že úkony v rámci trestního řízení byly prováděny místně nepřislušným státním zastupitelstvím a soudem, a to jak soudem pro přípravné řízení dle § 26 tr. ř., tak následně soudem procesním, neboť jejich místní příslušnost byla chybně založena jednáním policejního orgánu, a nikoli jednáním obviněných. S tímto nesprávným postupem se poté ztotožnil i soud odvolací, který sám rozhodl o odvolání obviněného přesto, že pro takový postup nebyly splněny procesní podmínky stanovené zákonem.

7. Obviněný dále pak zpochybnil i žádost Krajského státního zastupitelství Ostrava - pobočky Olomouc o právní pomoc na Slovensku, která obsahovala v popisu prověřovaného jednání skutek spočívající v tom, že se obviněný podílel na přechovávání, vývozu, dovozu, prodeji a průvozu nezjištěného množství efedrinu. Vzhledem k tomu, že v době zaslání žádosti o právní pomoc nebyla na Slovensku distribuce přípravků s anabolickými a steroidními účinky trestná, byla pro vyhovění žádosti o právní pomoc, při zvažování oboustranné trestnosti, podstatná právě zmínka o efedrinu, jehož distribuce ovšem nebyla prokázána. Tím tedy Krajské státní zastupitelství Ostrava - pobočka v Olomouci zatížilo přípravné řízení vadou, která vyústila v rozhodování zejména o použití operativních úkonů nepřislušnými orgány. Tuto zásadní vadu poté nenapravil ani soud prvního stupně, ačkoli spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku sám potvrdil, když skutek spočívající v nakládání s látkou efedrin oproti podané obžalobě vůbec nepojal do odsuzujícího výroku svého rozsudku. Obviněný je proto přesvědčen, že úkony provedené těmito nepřislušnými orgány není možné uznat jako procesně použitelné.

8. Soud prvního stupně se navíc dopustil i dalšího pochybení, když vynesl odsuzující rozsudek pro skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání a ani nebyla podána obžaloba, přičemž tímto postupem došlo k porušení § 220 odst. 1 tr. ř. Toto pochybení se konkrétně vztahuje ke skutku, že všichni obvinění odeslali ze Slovenska balíčky osobám P. V., D. Č., I. Z. či P. S., které však z důvodu zadržení těchto balíčků nebyly adresátům doručeny, a to přesto, že k zadržení těchto balíčků došlo před zahájením trestního stíhání i před podáním obžaloby.

9. Z těchto důvodů obviněný L. L. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

10. Obviněný Ing. J. P. uplatnil v dovolání podaném prostřednictvím advokáta Mgr. D. P. dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a písm. l) tr. ř., neboť rozhodnutí dle jeho názoru spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení a byl zamítnut řádný opravný prostředek proti odsuzujícímu rozsudku, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí a v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

11. Obviněný ve svém dovolání především namítl, že odvolací soud se nesprávně vypořádal s místní příslušností Krajského státního zastupitelství Ostrava - pobočky v Olomouci, Okresního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, jež byla odůvodněna zahájením úkonů trestního řízení dne 26. 5. 2010 ve věci obviněných L. L., K. D. a D. M. v organizovaném spojení, kdy K. D. měl něco přijímat v České republice ve V. Tímto jediným nekvalifikovaným údajem místa V. pak byla nesprávně zhojena místní nepřislušnost orgánů činných v trestním řízení pro žalovaný skutek v trestní věci obviněných L. L., Ing. J. P. a Š. L., a to navzdory tomu, že se jednalo o odlišný skutek a v místní působnosti pobočky Krajského státního zastupitelství Ostrava nedošlo k jednání, kterým byl obviněný uznán vinným, a pro které byly nařízeny prohlídky domovních a jiných prostor.

12. Dle obviněného došlo v trestním řízení i k extrémnímu důkaznímu rozporu, když z hlediska

časového rámce vymezeného ve výroku napadeného rozhodnutí byl stanoven jako začátek trestné činnosti obviněných rok 2010, ačkoli podle zjištěného skutkového stavu se obviněný Š. L. zapojil do přisuzované trestné činnosti až od února roku 2011. Dále pak namítl, že jednání obviněných bylo nesprávně právně kvalifikováno jako jednání organizované skupiny, která se obecně vyznačuje mimořádnou sofistikovaností a vysokou mírou společenské škodlivosti. Obviněný zdůraznil, že veškeré pokyny a organizaci činnosti měl na starosti pouze obviněný L. L. a jeho jednání spočívalo pouze v činnosti řidiče, pomoci při kompletaci zásilek a zřízení P. O. Boxu na své vlastní jméno. Vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu pak lze jednání obviněného právně posoudit jako pomoc k trestnému činu, a nikoliv jako jednání člena organizované skupiny. Soudy obou stupňů dále nesprávně právně posoudily i kvalifikovaný znak „ve více státech“. Vzhledem k tomu, že na Slovensku je předmětná činnost dovolená, nemohla být naplněna kvalifikace ve smyslu § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, neboť trestnost jednání se musí vztahovat i na druhý stát, což však v tomto případě nebylo naplněno.

13. Závěrem obviněný vytkl, že soudy obou stupňů v trestním řízení vycházely z nezákonně získaných důkazů, konkrétně z nezákonného předstíraného převodu a policejní provokace ve vztahu k látce efedrin a dále z nezákonné domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. Ve vztahu k předstíranému převodu a policejní provokaci obviněný uvedl, že policista svou provokací překročil tolerované meze, a to ryze za účelem inscenace drogové trestné činnosti pro splnění podmínky vzájemnosti právní pomoci na Slovensku, a tudíž jsou takto získané důkazy - včetně důkazní materie zajištěné na Slovensku - nezákonné. Stran nezákonnosti nařízených prohlídek pak obviněný poukázal, že Okresní soud v Olomouci nijak věcně nezkoumal a neodůvodnil jejich neodkladnost, přičemž samotné prohlídky byly navíc fakticky provedeny až po realizaci operativně pátracích prostředků, tedy téměř po třech týdnech od vydání soudního příkazu.

14. Proto obviněný Ing. J. P. Nejvyššímu soudu navrhl, aby zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i řízení mu předcházející včetně rozsudku soudu prvního stupně, a sám ve věci rozhodl tak, že se obviněný zprošťuje obžaloby, případně aby věc vrátil přímo soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

15. Státní zástupce ohledně dovolání obviněného L. L. mimo jiné zdůraznil, že námitku místní nepřislušnosti nelze úspěšně podřadit pod uplatněný ani pod výslovně neuvedený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť ten předpokládá nepřislušnost věcnou, a nikoliv místní. Uplatněná námitka místní nepřislušnosti proto nemůže založit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. ani jiný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř.

16. Ve vztahu k dovolání obviněného Ing. J. P., který kromě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., státní zástupce znovu zdůraznil, že námitka místní nepřislušnosti, kterou uplatnil i obviněný L. L., nemůže naplnit žádný dovolací důvod.

17. Námitku obviněného ohledně „extrémního důkazního rozporu“ ve vztahu k datu zapojení obviněného Š. L. do předmětné trestné činnosti pak státní zástupce shledal nesrozumitelnou. Především není zřejmé, jaký význam by mělo takové pozdější zapojení obviněného Š. L. pro postavení obviněného Ing. J. P. Dovolatel rovněž neuvedl, odkud čerpal údaj o zapojení v únoru 2011, a jeho tvrzení, že se jedná o rozpor mezi závěrem soudu a zjištěným skutkovým stavem, není zcela jasné.

18. Pokud pak obviněný vytkl, že ve výroku rozsudku soudu prvního stupně se již neobjevuje prodej efedrinu, tak tato námitka směřuje proti obsahu podané obžaloby, a nikoliv proti rozhodnutí soudu prvního stupně, který ve svém odůvodnění vysvětlil, proč tento prodej z popisu skutku vypustil. Státní zástupce se poté neztotožnil ani s namítanou nezákonností domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, neboť soudy obou stupňů se s předmětnou námitkou řádně vypořádaly ve svých

rozhodnutích. Je sice pravdou, že z odůvodnění podaných návrhů a vydaných příkazů v přípravném řízení není patrna věcná neodkladnost či neopakovatelnost těchto úkonů, obviněný však opomněl, že z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že rozhodný je faktický stav vyplývající ze shromážděného spisového materiálu, a nikoliv formální popis tohoto stavu v návrzích a rozhodnutích. Dovolatelem uváděné nedostatky popisu důvodů neopakovatelnosti či neodkladnosti v návrzích prohlídek a rozhodnutích pak představují procesní vadu, která však bez dalšího není dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 tr. ř.

19. S ohledem na výše uvedené státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného L. L. podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, nakořik bylo podáno z jiných důvodů, než jsou vyjmenovány v § 265b tr. ř. Současne dospěl k závěru, že dovolání obviněného Ing. J. P. je v tom rozsahu, v jakém odpovídá uplatněným dovolacím důvodům, zjevně neopodstatněné, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

20. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjiřřoval, zda jsou dovolání přípustná a zda vyhovují všem relevantním ustanovením trestního řádu. To znamená – zda dovolání byla podána v souladu s § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) až písm. h) tr. ř., zda byla podána ve dvouměsíční zákonné lhůtě, na příslušném místě (u věcně a místně příslušného soudu) v souladu s § 265e odst. 1, odst. 3 tr. ř. i oprávněnou osobou v souladu s § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňují obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. ř. Po jejich prostudování Nejvyšší soud shledal, že dovolatelé výše uvedená ustanovení trestního řádu respektovali a nic nebrání jejich projednání.

IV.

Důvodnost dovolání

21. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní argumenty, o které se dovolání opírají, naplňují obviněnými uplatněné dovolací důvody. Pouze reálná existence tohoto důvodu je základní podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

22. V obecné rovině je nutno zdůraznit, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů.

23. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ten obsahuje dvě alternativy důvodů dovolání. Pod první variantu spadají případy, kdy byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí soudu prvního stupně z ryze formálních důvodů uvedených v § 253 tr. ř., bez věcného přezkoumání podle § 254 tr. ř., takže byl dovolatel zkrácen na svém právu na přístup k soudu druhého stupně. Pod druhou variantu pak spadají případy, kdy dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející – neodstranil vadu vytykanou v řádném opravném prostředku, nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí vadou zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

24. Oba obvinění ve svých dovoláních především namítli, že v předmětné trestní věci nebyla dána místní příslušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, Okresního soudu

v Olomouci jako soudu pro přípravné řízení a Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pro meritorní rozhodování o věci. Obviněný L. L. navíc vytkl, že soudy obou stupňů pochybily, když nerozhodly o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti nadřízenému soudu. Nejvyšší soud ve vztahu k výše uvedenému konstatuje, že se jedná o námitky, které nelze podřadit pod žádný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. ř.

25. Nejvyšší soud má za nutné v obecné rovině připomenout, že nepříslušnost soudu lze důvodně namítat pouze prostřednictvím speciálního dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. Dle tohoto ustanovení lze však dovoláním napadnout pouze nepříslušnost věcnou, tedy za situace, že ve věci rozhodl soud v rozporu s pravidly upravujícími v trestním řízení věcnou příslušnost soudů (viz § 16 a § 17 tr. ř.). Prakticky se zde jedná o případ, v němž ve věci rozhodl v prvním stupni okresní soud nebo jemu na roveň postavený soud, přestože předmětem trestního stíhání byl trestný čin, o kterém měl v prvním stupni konat řízení a rozhodnout krajský soud. Dovolacím důvodem podle tohoto ustanovení však není skutečnost, že v řízení došlo k porušení zásad o místní příslušnosti soudu podle § 18 tr. ř. Pod tento dovolací důvod pak vůbec nelze podřadit místní nepříslušnost jiných orgánů činných v trestním řízení.

26. Dále je třeba zdůraznit, že § 222 odst. 1 věta druhá tr. ř. upravuje případy, když z důvodů procesní ekonomie bude ve věci rozhodovat soud, který koná hlavní líčení, přestože by jinak přicházelo v úvahu rovněž předložení věci nadřízenému soudu k rozhodnutí o příslušnosti. Je tomu tak i tehdy, když soud v hlavním líčení zjistí, že není místně příslušný k dalšímu projednání věci. Za této situace je soud povinen dále jednat a případně rozhodnout, jestliže obžalovaný nevytkl místní nepříslušnost tohoto soudu. Takovou námitku může obžalovaný učinit jakoukoli formou stanovenou obecně pro podání (§ 59 tr. ř.) a kdykoli v průběhu hlavního líčení, včetně závěrečné řeči nebo posledního slova, tedy až do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě. O právu namítat místní nepříslušnost musí být obžalovaný poučen (§ 33 odst. 5 tr. ř.) a jím vznesená námitka se zaznamená v protokolu o hlavním líčení [§ 55 odst. 1 písm. e) tr. ř.]. Právo vytknout nepříslušnost dosud jednajícího soudu má jen obžalovaný, nikoli jiná osoba, např. státní zástupce, poškozený apod. Vytkne-li obžalovaný místní nepříslušnost soudu doposud jednajícího ve věci, je tento soud povinen buď rozhodnout podle § 222 odst. 1 tr. ř. a předložit věc soudu, který je nejbližše společně nadřízen soudu dosud jednajícímu a soudu, jenž by měl být podle výtky obžalovaného příslušným, anebo dále ve věci jednat, nerozhodovat podle § 222 odst. 1 tr. ř. a vypořádat se s výtkou obžalovaného až v odůvodnění jiného rozhodnutí, které soud jednající ve věci učiní v hlavním líčení (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2761).

27. Ze spisového materiálu však v této souvislosti vyplývá, že obviněný L. L. v hlavním líčení před soudem prvního stupně nevznesl námitku místní nepříslušnosti tohoto soudu, ačkoli byl o této možnosti vždy řádně poučen (č. l. 1743–1745, 1747–1751, 1752–1753, 1767–1770, 1923–1927, 1954–1957). Za této situace pak Nejvyšší soud připomíná zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náležejí práva). Jak totiž vícekrát uvedl i Ústavní soud, jde o zásadu rozvíjenou v poměrech moderního právního státu, jež subjekty právních vztahů pojímá jako emancipované jedince, kteří se musí aktivně přičinit o to, aby jejich práva byla respektována a chráněna, a nikoliv se spoléhat na ochrannou ruku paternalistického státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. [IV. ÚS 1106/08](#)).

28. Všechny tyto skutečnosti proto plně odůvodňují závěr, že námitky obviněného L. L. stran místní nepříslušnosti orgánů činných v trestním řízení zcela přesahují meze uplatněného dovolacího důvodu, jakož i dalších dovolacích důvodů ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř., a takto postavenou argumentací se tudíž nelze úspěšně domáhat provedení přezkumu ze strany dovolacího soudu.

29. Poněkud jinak postupoval Ing. J. P., který v hlavním líčení konaném před soudem prvního stupně namítl místní nepříslušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, jakož i

místní nepřislušnost Okresního soudu v Olomouci k provádění úkonů v přípravném řízení. V návaznosti na uplatněnou námitku pak obviněný podáním ze dne 4. 2. 2014 doplnil, že vzhledem k místní nepřislušnosti Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci a Okresního soudu v Olomouci nelze procesně použít důkazy opatřené v této fázi řízení. Ohledně místní nepřislušnosti Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, jakožto soudu nalézacího, však obviněný Ing. J. P. (stejně jako obviněný L. L.) námitku ve smyslu § 222 odst. 1 věty druhé tr. ř. neuplatnil, ačkoli byl o této možnosti řádně poučen. V konečném důsledku tak Nejvyšší soud nemohl této námitce obviněného přiznat právní relevanci.

30. Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší soud poukazuje, že z rozsudku soudu prvního stupně jasné vyplývá, že tento se v odůvodnění svého rozhodnutí – s nímž se poté ztotožnil i soud odvolací – s námitkou obviněného Ing. J. P. podrobně a pečlivě vypořádal, přičemž přesvědčivě uvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že v předmětné trestní věci byla dána jak věcná, tak místní příslušnost orgánů činných v trestním řízení. Na tuto argumentaci lze pak v podrobnostech plně odkázat. Nejvyšší soud proto v postupu soudu prvního stupně neshledal žádné pochybení ani vybočení ze zákonem stanovených mezí. Se zřetelem k těmto skutečnostem, jakož i výše nastíněným teoretickým východiskům, tak nebylo možné námitce obviněného Ing. J. P. stran místní nepřislušnosti orgánů činných v trestním řízení přiznat jakoukoli opodstatněnost, a to obzvlášť za situace, když takto postavená argumentace neodpovídá žádnému dovolacímu důvodu dle § 265b odst. 1 tr. ř.

31. Nejvyšší soud však přesto považuje za vhodné vyjádřit se stručně k problematice místní příslušnosti státních zastupitelství a soudů v přípravném řízení. Podle § 26 odst. 1 tr. ř. je k provádění úkonů v přípravném řízení příslušný okresní soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh. Podle § 26 odst. 2 tr. ř. soud, u něhož státní zástupce podal návrh podle odstavce 1, se stává příslušným k provádění všech úkonů soudu po celé přípravné řízení, pokud nedojde k postoupení věci z důvodu příslušnosti jiného státního zástupce činného mimo obvod tohoto soudu. Jde o speciální ustanovení o příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení, které je omezeno pouze na dobu, kdy probíhá přípravné řízení, a které znamená, že soud příslušný podle těchto ustanovení se stává soudem příslušným k jakémukoli rozhodnutí, které ve věci přichází v úvahu [až po podání obžaloby k soudu – tedy po ukončení přípravného řízení – se příslušnost soudu (věcná i místní) řídí obecnými hledisky uvedenými v ustanovení § 16 až § 22 tr. ř.].

32. Ze spisového materiálu v předmětné trestní věci vyplývá, že Generální ředitelství cel, oddělení Celní protidrogové jednotky, expozitura O., zaslalo dne 26. 5. 2010 Krajskému státnímu zastupitelství Ostrava – pobočce v Olomouci žádost na podání návrhu na vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ve vztahu k obviněnému L. L., který byl podezříván z přijímání a přeposílání zásilek s látkami s hormonálním účinkem za úplatu podezřelému K. D. v místě jeho bydliště ve V. Z odůvodnění žádosti dále vyplývá, že zmíněné látky měly být následně distribuovány odběratelům či uživatelům v rámci Olomouckého kraje. Na základě těchto prvotních poznatků o údajné trestné činnosti obviněného L. L., jež měla být páchána i na území Olomouckého kraje, byla tedy s ohledem na závažnost předmětné trestné činnosti a v souladu s tehdy účinným opatřením Krajského státního zastupitelství Ostrava ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 1 SPR 201/2008, bezpochyby dána místní příslušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, k výkonu dozoru nad průběhem tohoto trestního řízení. Dle výše zmiňovaného § 26 tr. ř. byla pak rovněž zcela správně dána i místní příslušnost Okresního soudu v Olomouci k provádění úkonů v přípravném řízení. Nejvyšší soud dále uvádí, že ačkoli později došlo k zjištění nových významných okolností vztahujících se k předmětné trestné činnosti (osoba K. D. zde již nefigurovala), tato skutečnost v daném případě neměla vliv na změnu místní příslušnosti Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci ani Okresního soudu v Olomouci, neboť nedošlo k postoupení věci ve smyslu § 26 odst. 2 tr. ř.

33. Z těchto skutečností proto jasné vyplývá, že k porušení právních předpisů stran místní

příslušnosti orgánů činných v trestním řízení nedošlo. Dle logického výkladu a *minori ad maius* lze pak rovněž dovodit, že v uvedeném ohledu nebylo dotčeno ani ústavně zaručené právo obviněných na spravedlivý proces, a z tohoto hlediska je třeba nahlížet i na použitelnost důkazů, které byly v uvedeném stadiu trestního řízení opatřeny.

34. V dalším okruhu námitek pak obviněný Ing. J. P. vytkl, že soudy obou stupňů při svém rozhodování vycházely z nezákonně získaných důkazů. Jednalo se konkrétně o nezákonně nařízené domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, v nichž Okresní soud v Olomouci nijak věcně neodůvodnil jejich neodkladnost a neopakovatelnost. Obviněný Ing. J. P. současně namítl i existenci policejní provokace ohledně prodeje efedrinu, neboť policejní orgán svým jednáním překročil tolerované meze předstíraného převodu, a to za účelem inscenace drogové trestné činnosti, jež byla z hlediska vzájemné trestnosti nevyhnutná pro poskytnutí právní pomoci na Slovensku. Námitku procesní nepoužitelnosti důkazní materie získané na Slovensku rovněž uplatnil i obviněný L. L., který dále uvedl, že spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku potvrdil i soud prvního stupně, když skutek spočívající v nakládání s efedrinem nijak nepojal do výroku svého rozsudku.

35. Byť Nejvyšší soud připouští, že odůvodnění příkazů k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor jsou strohá a neobsahují údaje o neodkladnosti či neopakovatelnosti těchto úkonů, přesto však obstojí jako legální podklad pro provedení úkonů jimi nařízených. V těchto souvislostech je totiž nutno mít na zřeteli, že na jejich odůvodnění nelze klást takové obsahové požadavky jako na rozhodnutí meritorní, když na podkladě těchto příkazů teprve mají být zajišťovány důkazy a skutečnosti potřebné k objasnění věci. Nejvyšší soud navíc připomíná, že neodkladnost, resp. neopakovatelnost úkonů provedených na základě těchto příkazů nelze co do jejich odůvodnění posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu faktického stavu vyplývajícího ze spisového materiálu i dalších okolností případu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS 47/13](#)). V tomto směru pak nelze opomenout, že soudy obou stupňů se v odůvodnění svých rozhodnutí s předmětnou námitkou řádně a přiléhavě vypořádaly, když odůvodnily neodkladnost nařízených prohlídek, vysvětlily časový odstup mezi povolením prohlídek a jejich provedením a rovněž uvedly, z jakých důvodů hodnotily získané důkazy jako procesně použitelné.

36. V kontextu uvedeného je dále namístě uvést, že dle judikatury Ústavního soudu sice Nejvyšší soud může na základě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. výjimečně napravovat i vady spočívající v procesně nepřípustném dokazování, avšak jen pokud měla nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních postulátů spravedlivého procesu, přičemž Ústavní soud i Nejvyšší soud jsou tak v daném ohledu povoleny korigovat pouze nejextrémnější excesy (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III ÚS 177/04](#)). S ohledem na výše uvedené je však zřejmé, že námitka obviněného do této kategorie „nejextrémnějších excesů“ rozhodně nespadá. Lze proto konstatovat, že absence odůvodnění neopakovatelnosti, resp. neodkladnosti v příkazech k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor v případě obviněného Ing. J. P. sice představuje určitou procesní vadu, nikoli však takovou, která by měla za následek porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, a Nejvyšší soud tak nemohl uplatněné námitce přiznat opodstatněnost.

37. V návaznosti na námitku tzv. policejní provokace má pak Nejvyšší soud za potřebné připomenout, že za policejní provokaci se považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání, a jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. [Tpjn 301/2014](#)). Hledisko pro odlišení policejních provokačních metod od metod zákonných je nezbytné spatřovat v tom, zda postupy policie při dokumentování a objasňování trestné činnosti vycházejí z respektování základních ustanovení definujících trestný čin a rovněž zákonem upravených procesních postupů orgánů

činných v trestním řízení při plnění jejich úkolů. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší soud dodává, že námitka policejní provokace je primárně námitkou procesního charakteru, která směřuje proti postupu orgánů činných v trestním řízení, nikoli proti hmotněprávnímu posouzení. Nejvyšší soud by byl oprávněn vstoupit do roviny skutkových zjištění pouze za situace, kdyby existence policejní provokace svou intenzitou skutečně porušila právo obviněného na spravedlivý proces. V opačném případě však stojí tato námitka zcela mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

38. Nejvyšší soud proto na základě uvedených hledisek přezkoumal námitky obviněného a dospěl k závěru, že namítanou vadu nelze soudům vytknout. Soud prvního stupně se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí odpovídajícím způsobem vypořádal s námitkou nepřipustné policejní provokace u předstíraného převodu dle § 158c tr. ř., přičemž uvedl, z jakých důvodů považoval tuto námitku za nedůvodnou. S těmito závěry se poté plně ztotožnil i soud odvolací. Nejvyšší soud v této souvislosti proto pouze ve stručnosti připomíná, že z provedených důkazů je zřejmé, že policejní orgán vstoupil do skutkového děje na základě povolení státního zástupce a za situace, kdy měl k dispozici pádný důvod k domněnce, že je připravován nebo páčán trestný čin. Navíc bylo bezpečně prokázáno, že policejní orgán nijak neovlivňoval to, jestli ke spáchání trestné činnosti ze strany obviněného L. L. dojde, či nikoli.

39. Je sice pravdou, že ve vztahu k uskutečněnému předstíranému převodu látky s efedrinem ze dne 9. 12. 2010 policejní orgán nepostupoval ve smyslu § 158c odst. 3 tr. ř., Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že toto pochybení nebylo ze strany soudů hodnoceno k tíži obviněného L. L. Soud prvního stupně naopak v odůvodnění svého rozhodnutí správně vyloučil použitelnost získaného důkazního materiálu, který se vztahoval k látce efedrin. Vzhledem k tomu, že v tomto směru nebyly naplněny všechny podmínky pro provedení předstíraného převodu dle § 158c tr. ř., pak soud prvního stupně nepoužil jako důkaz ani záznamy získané v rámci sledování osob a věcí podle § 158d tr. ř. Ačkoli se tedy policejní orgán dopustil při předstíraném převodu určitého procesního pochybení, je zřejmé, že tímto postupem nebylo nijak dotčeno právo obviněného na spravedlivý proces, neboť soud prvního stupně vyhodnotil takto získané důkazní materiály jako procesně nepoužitelné. V tomto případě tak námitka obviněného Ing. J. P. stojí mimo rámec uplatněných dovolacích důvodů.

40. Nejvyšší soud dále konstatuje, že v projednávané věci nemohly obstát ani námitky obviněných ohledně nezákonnosti a procesní nepoužitelnosti důkazů získaných na území Slovenské republiky. Ačkoli nelze rozporovat, že při žádosti o právní pomoc státní zástupce Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci neupozornil slovenské orgány na neodkladnost či neopakovatelnost dožádaných úkonů, toto procesní pochybení nezakládá automaticky nezákonnost a procesní nepoužitelnost důkazů získaných slovenskými orgány, jež se jinak řídily formálními náležitostmi a postupy výslovně uvedenými v předmětné žádosti, jakož i podmínkami stanovenými slovenskou jurisdikcí. Stran odůvodnění neodkladnosti a neopakovatelnosti prováděných úkonů pak Nejvyšší soud pro stručnost odkazuje na výše uplatněnou argumentaci ve vztahu k prohlídkám realizovaným na území České republiky. Dále nutno poznamenat, že skutečnost, že z výsledků získaných v rámci právní pomoci nebylo nijak prokázáno jednání spočívající v nedovolené výrobě a jiném nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve smyslu § 283 odst. 1 tr. zákoníku, však nemůže bez dalšího založit procesní nepoužitelnost důkazů vztahujících se k trestné činnosti výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem dle § 288 tr. zákoníku.

41. Vzhledem k výše uvedenému se pak Nejvyšší soud nemohl ztotožnit ani s námitkou obviněného L. L., podle níž byla vypuštěním jednání spočívajícího v prodeji efedrinu potvrzena spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku. Důvody, pro které soud prvního stupně, oproti podané obžalobě, vypustil popis jednání spočívajícího v nakládání s látkou efedrin, spočívaly totiž v procesní nepoužitelnosti důkazů získaných v rámci předstíraného převodu uskutečněného dne 9. 12. 2010 a současně v tom, že látka, kterou obviněný L. L. předal policejnímu orgánu, objektivně neobsahovala

efedrin, ani jinou obdobnou látku. Soud prvního stupně navíc dospěl k závěru, že obviněný si byl plně vědom skutečnosti, že předané kapsle efedrin neobsahují. Za takového stavu je pak zřejmé, že obviněný se nemohl dopustit trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, neboť zde absentovala jak subjektivní, tak objektivní stránka tohoto trestného činu, a právě z těchto důvodů soud prvního stupně přistoupil k vypuštění tohoto jednání. Z odůvodnění jeho rozhodnutí však nelze žádným způsobem dovodit, že by vypuštění popsaného jednání souviselo s údajnou sporností žádosti o právní pomoc na Slovensku. Je tedy evidentní, že obviněný pouze předkládá vlastní hodnocení důkazů, z nichž poté vyvozuje odlišné skutkové a právní závěry. Nejvyšší soud však konstatuje, že takto postavená argumentace není způsobila založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu stran procesní použitelnosti důkazů získaných v rámci právní pomoci na Slovensku.

42. Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší soud k závěru, že námitky obviněných Ing. J. P. a L. L. stran nezákonnosti a procesní nepoužitelnosti důkazů užitých v trestním řízení směřují výlučně do procesu dokazování provedeného soudy nižších stupňů. Nutno však zdůraznit, že soudy obou stupňů přistupovaly k činnosti orgánů činných v předmětném trestním řízení dostatečně kriticky a po provedeném dokazování opřely své skutkové závěry o procesně relevantní a použitelné důkazy. V takovém postupu pak nelze shledat žádné pochybení, neboť byly plně respektovány jak základní zásady trestního řízení stanovené v § 2 tr. ř., tak postuláty ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Jedná se tedy o námitky výhradně procesního charakteru, které nejsou způsobily založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu, neboť zcela vybočují z rámce uplatněných dovolacích důvodů.

43. Obviněný L. L. dále namítl, že soud prvního stupně vynesl odsuzující rozsudek pro skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání a ani nebyla podána obžaloba, čímž se dopustil pochybení ve smyslu § 220 odst. 1 tr. ř. Takovou námitku však nelze z pohledu uplatněného dovolacího důvodu označit za právně relevantní.

44. Nejvyšší soud v tomto směru připomíná, že totožnost skutku nelze chápat jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí totiž shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku. Závěr o tom, do jaké míry je soud oprávněn odchýlit se od obžaloby, aby byla ještě zachována totožnost skutku, bude pak záležet na zhodnocení charakteru, významu a rozsahu odchylek. Soud tedy nesmí zahrnout do rozhodnutí takové okolnosti, které už tvoří jiný skutek, na druhé straně je však povinen vyčerpat žalovaný skutek v celé šíři, zabývat se všemi jeho stránkami, které jsou právně relevantní, a promítnout do něj výsledky hlavního líčení. Na zachování totožnosti skutku tak nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2722-2723).

45. V návaznosti na tato obecná východiska se pak Nejvyšší soud nemohl ztotožnit s námitkou obviněného, že rozhodnutím soudu prvního stupně stran skutku spočívajícího v tom, že všichni obvinění odeslali ze Slovenska balíčky osobám P. V., D. Č., I. Z. či P. S., které však z důvodu zadržení těchto balíčků nebyly adresátům doručeny, bylo porušeno ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. Soud prvního stupně totiž ve výroku svého rozhodnutí skutek vymezený v žalobním návrhu pouze individualizoval v mezích výše citovaného ustanovení, přičemž správně vycházel i z výsledků hlavního líčení. Požadavek na zachování totožnosti žalovaného skutku tedy nebyl tímto postupem nijak porušen. Vzhledem ke všem rozvedeným skutečnostem pak nebylo možné naznačenou

argumentaci obviněného relevantně podřadit pod uplatněný ani pod jiný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř.

46. Obviněný Ing. J. P. ve svém dovolání dále namítl, že v napadeném rozsudku, jakož i v rozsudku soudu prvního stupně, došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku, neboť jednáním obviněných nemohlo dojít ke spáchání přisuzovaného trestného činu „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ ve smyslu § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Jelikož takto formulovaná námitka směřuje do oblasti právního posouzení skutku, lze ji obsahově podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že jde o námitku zjevně neopodstatněnou.

47. V obecné rovině lze připomenout, že organizovaná skupina představuje formu trestné součinnosti, kterou lze charakterizovat jako sdružení nejméně tří osob, v němž je provedeno určité rozdělení úloh mezi jednotlivé členy a jeho činnost se v důsledku toho projevuje určitou plánovitostí a koordinovaností, kterou se spáchání činu usnadňuje, zvyšuje se pravděpodobnost dosažení sledovaného cíle, a tím se zvyšuje i škodlivost činu pro společnost (srov. č. [53/1976-II](#) Sb. rozh. tr., č. [45/1986](#) Sb. rozh. tr.). Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, a lze tak spáchat i jen ojedinělý, jednorázový trestný čin. Organizovaná skupina pak působí „ve více státech“, jestliže působí na území nejméně dvou států, přičemž postačí, že jedním z těchto dvou států je Česká republika (rozhodnutí č. [34/2005](#) Sb. rozh. tr.).

Spáchání činu „ve spojení“ s organizovanou skupinou působící ve více státech předpokládá takový vztah mezi pachatelem a uvedenou skupinou, při kterém je pachatel sám přímo zapojen do činnosti takové skupiny nebo alespoň podporuje její činnost, těží z její činnosti, navazuje na její činnost apod. Zákonnou dikcí „ve spojení“ jsou postiženy i volnější formy vztahu pachatele k uvedené skupině, než je jeho členství ve skupině.

48. Z rozhodnutí soudů obou stupňů je zřejmé, že v posuzovaném případě se do realizace trestné činnosti zapojily minimálně tři trestně odpovědné osoby, a to obvinění L. L., Ing. J. P. a Š. L. Jednotlivé úkony obviněných pak na sebe věcně navazovaly, měly odpovídající časovou posloupnost a byly z těchto hledisek logickým způsobem skloubeny. Jednalo se tedy o řetězec dílčích úkonů více osob, mezi nimiž probíhala odpovídající návaznost, kterou zajišťoval a koordinoval obviněný L. L. Vyhlídky na úspěšné dokončení trestného činu pak významně zvyšovalo zejména to, že činnost obviněných byla rozdrobena do méně nápadných aktů. Ze závěrů soudu prvního stupně, s nimiž se poté plně ztotožnil i soud odvolací, rovněž vyplývá, že všichni obvinění věděli, že na území Slovenské republiky manipulují s látkami s hormonálním účinkem, že tak činí za účelem dovozu těchto látek na území České republiky a jejich prodeje konečným odběratelům, a to navzdory tomu, že takové jednání je na území České republiky protiprávní. Námitka obviněného Ing. J. P., že jeho jednání lze právně posoudit pouze jako pomoc k trestnému činu, a nikoli jako jednání v rámci organizované skupiny, proto nemohla obstát.

49. Nejvyšší soud se rovněž neztotožnil s argumentací obviněného, že v daném případě nemohl být naplněn znak „působící ve více státech“, neboť na území Slovenské republiky není daná trestnost předmětného jednání. Nejvyšší soud ve vztahu k uplatněné námitce uvádí, že pro naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu spáchaného organizovanou skupinou působící ve více státech se nevyžaduje, aby jednání organizované skupiny bylo trestně postižitelné podle právních řádů všech dotčených států, v nichž organizovaná skupina působí či působila. Postačí totiž, pokud byla ve vztahu k takto spáchanému trestnému činu založena působnost trestních zákonů České republiky.

50. Na podkladě shora uvedených závěrů lze konstatovat, že pokud obviněný Ing. J. P. namítl, že svým jednáním nemohl naplnit kvalifikovanou skutkovou podstatu přisuzovaného trestného činu jako

člen organizované skupiny působící ve více státech, není možné této jeho námitce přiznat opodstatněnost, neboť uvedený znak byl dostatečně a bez pochybností nejen důkazy zjištěn, ale i správně právně kvalifikován, a proto byli obvinění v souladu se zákonem i ustálenou soudní praxí uznáni vinnými zvláště závažným zločinem výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku.

51. Další námitku obviněného Ing. J. P. stran extrémního důkazního rozporu, že v závěru soudu prvního stupně byl stanoven jako začátek trestné činnosti obviněných rok 2010, ačkoli podle zjištěného skutkového stavu se obviněný Š. L. zapojil do přisuzované trestné činnosti až od února roku 2011, lze sice s jistou mírou benevolence podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že ani za této situace nelze uplatněné námitce přiznat právní relevanci.

52. S ohledem na zásady vyplývající z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces lze sice výjimečně uvažovat o naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., pokud – objektivně existuje mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů extrémní rozpor, za podmínky, že dovolatel tento nesoulad učiní předmětem svého dovolání a současně i přesně uvede, v čem konkrétně tento nesoulad spatřuje. Takovýto závažný rozpor je dán, pokud skutková zjištění soudů nižších stupňů nemají vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, nebo pokud tato zjištění při žádném z logických způsobů jejich hodnocení nevyplynou z provedených důkazů, nebo jsou dokonce pravým opakem obsahu důkazů, na jejichž podkladě byla učiněna, apod. Teprve poté, co dovolatel vznesl takto formulovanou námitku, Nejvyšší soud zhodnotí, zda je tato námitka relevantní.

53. Námitka obviněného Ing. J. P. spočívající v údajném extrémním důkazním rozporu stran data zapojení obviněného Š. L. však obstát nemohla, neboť takto formulovaná námitka primárně nezpochybňuje právní posouzení skutku, nýbrž se domáhá převzetí obviněným nabízené verze skutkových zjištění, z které pak vyvstávají možné pochybnosti o právní kvalifikaci. Z uplatněné námitky dále není zřejmé, v čem konkrétně obviněný spatřoval údajný extrémní rozpor, neboť pouze shrnul, že tento existuje mezi závěrem soudu a zjištěným skutkovým stavem, což však nelze označit jako rozpor mezi provedenými důkazy a z nich vyvozenými skutkovými zjištěními. Pokud se obviněný Ing. J. P. uplatněnou námitkou snažil případně zpochybnit naplnění kvalifikovaného znaku organizované skupiny, Nejvyšší soud zdůrazňuje, že ze skutkových zjištění vyplývá, že do realizace činnosti organizované skupiny se kromě obviněných zapojily i jiné blíže neustanovené osoby (přínejmenším lze zmínit zapojení J. R.), a tudíž je zřejmé, že tento kvalifikovaný znak by byl i za takové situace bezesbýtku naplněn. Obviněný pak rovněž neuvedl, odkud čerpal údaj o zapojení obviněného Š. L. až v únoru 2011. Z výroku rozhodnutí soudu prvního stupně totiž tato skutečnost nijak nevyplyná a Nejvyššímu soudu nepřisluší, aby zasahoval do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. Nejvyšší soud opětovně zdůrazňuje, že není úkolem dovolacího soudu, aby v přecházejícím řízení již provedené důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že soudy prvního a druhého stupně hodnotily důkazy ve shodě s jejich obsahem, nedopustily žádné deformace důkazů ani jinak nevybočily z rámce zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. a své hodnotící úvahy jasně, srozumitelně a především logicky vysvětlily.

54. Vzhledem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný L. L. podal dovolání z jiných důvodů, než jsou uvedeny v ustanovení § 265b tr. ř., a proto postupoval podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. a jeho dovolání odmítl. Nejvyšší soud v případě obviněného Ing. J. P. shledal, že napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím postupem nedošlo ve smyslu uplatněných dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a písm. l) tr. ř. k porušení zákona. Vzhledem k tomu, že obviněný Ing. J. P. svými námitkami tyto důvody dovolání zjevně nenaplnil, Nejvyšší soud jeho dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.